

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. szeptember 24.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MIT KELL TUDNUNK ISTEN ORSZÁGÁRÓL?

Énekek: 512; 287

Alapige: Mk 12,34

Imádkozzunk!

Áldunk és magasztalunk Téged, mennyei Atyánk, örökkévaló Istenünk, hogy Te beszélő Isten vagy. Köszönjük, hogy úgy beszélsz, hogy közben megszólítasz bennünket, és az előbb azt kértük, arról énekeltünk, hogy „szólj hozzám Uram”.

Ezt szeretnénk kérni ezen a mai estén és ezen az egész héten, hogy legyen személyes a Te üzeneted. Mindenki úgy érezze, hogy hozzá szólsz, vele beszélsz. Mindenki úgy érezze, hogy jól ismered az életútját, szívének gondolatait, bűneit, bűját-baját, kétségeit, kérdéseit, vívódásait. Mivel Te jól ismered a mi szívünket, Urunk, köszönjük, hogy azt adod, amire szükségünk van: ami szíven talál, lefegyverez bennünket; ami megtöri az ellenállásunkat, amellyel kivédtük már annyiszor a Te felénk közeledő irgalmas szeretetedet. Amellyel visszautasítottunk már talán annyiszor az életünkben.

Kérünk, hogy munkáldj itt ezen a héten a Te Szentlelked által! Törd össze balga szívünk bálványait! Kérünk Téged, hogy hulljanak rabbilincseink és szabadságot adj nekünk! Szabadíts meg Jézus Krisztusban, és adj nekünk Benne és Vele való életet - amire igazán lehet mondani, hogy élet. Mert az élet Nélküle nem élet.

Kérünk Téged, eszméltess bennünket, hívj magadhoz, újíts meg! Kinek-kinek, amire szüksége van, úgy munkáldj az életében! Könyörülj meg ezért rajtunk, drága Urunk, és állj itt a középben! Add, hogy minden csendre térjen bennünk, körülötünk, hogy aki hirdeti és hallja itt az ígét, adja Neked szívét!

Ámen.

Igehirdetés

Isten ígétét hallgassuk meg, testvérek, a Márk írása szerinti evangélium 12. fejezetének a 34. verséből. Csak egy rövid mondatot olvasok és aztán majd a történetről is néhány szót elmondok: „*Nem messze vagy az Isten országától.*”

MIT KELL TUDNUNK ISTEN ORSZÁGÁRÓL?

Szeretettel köszöntök mindenkit: gyülekezetünk tagjait, és vendégeinket is. Áldjuk az Urat azért, hogy eljött ez a hét a gyülekezet életében – a szeptemberi, őszi evangélizációs hét –, annak az első estéjén vagyunk együtt.

Ennek a hétnek, ennek a sorozatnak a címe, témája az lesz: „Mihez hasonlítható a hasonlíthatatlan Isten országa?” A holnap estétől szolgáló testvérünk adta ezt a címet.

Amikor a címet meghallottam, akkor egy történet jutott eszembe először: egy olyan családról szól, melyet Afrikába küldtek ki innen Európából. A családnak az egyik gyermeke megismerkedett ott egy kisfiúval. Sokat játszottak együtt, és az a kisfiú sokat kérdezett.

– Mi van a te hazádban?

– Mi van a te országodban?

– Milyen az az ország, amelyből jöttél? Egyszer csak szóba került, hogy abban az országban van egy nagyon finom édesség. Úgy hívják: csokoládé. Ez a kisfiú nem evett még csokoládét ott Afrikában, és elkezdte kérdezgetni a gyereket: milyen a csokoládé? Elkezdte hasonlítani:

– Olyan, mint a rizs? Mert azt ismerte, hogy milyen a rizs.

– Á, nem! Nem olyan. Aztán sorolta:

– Olyan, mint a banán? Mert az is megtermett ott, azt evett elég sokat. Azt mondja a fiú: nem, nem olyan, mint a banán. Aztán még néhány dolog elhangzott...

– Nem! Nem ilyen; nem olyan.

Mihez lehet hasonlítani? Mert aki még soha nem szembesült vele, az nem tudja. Aki meg evett csokoládét, az tudja, hogy milyen.

Testvérek, ezen a héten majd olyan igék hangzanak, amelyben Jézus Krisztus elmondja, hogy milyen az Isten országa. Mert Ő igazán tudja. Mi meg olyanok vagyunk, akik nem tudjuk, vagy nem tudtuk, hogy milyen az Isten országa, mert olyan messze kerültünk tőle. Az emberiség már az emlékét is elfelejtette, hogy milyen lehet az az ország, amit Isten alkotott és teremtett az ember számára.

Ennek a hétnek a drága öröme, hogy Jézus Krisztustól hallhatunk az Isten országáról, aki tudja, hogy milyen az Isten országa. Mert ennek az országnak Ő a királya. Ő a vezetője. És az a csoda hangzik majd el, az a hívás, hogy ennek az országnak pedig mi lehetünk az állampolgárai. Ennek az országnak mi lehetünk a lakói, meg a haszonélvezői.

Amikor Jézus Krisztus eljött erre a földre, és elkezdett prédikálni, azt mondta először: „elközelített a Mennyek országa”. Azért, mert itt megjelent ennek az országnak a vezetője. Megjelent ennek az országnak a dicső királya. Itt van ez az ország. Tehát, Jézus Krisztus – ha az előbb említett példát felhasználom –, nem azt mondta, hogy milyen a csokoládé, hanem ideadta a csokoládét: itt van. Kóstold meg, hogy ilyen az Isten országa! Nem csak beszélt róla, hanem közénk hozta és élte az Isten országát. Azért, mivel mi nem tudtuk, hogy milyen az, Jézus nagyon meg akarta magyarázni nekünk. Ezért van a Bibliában annyi példázat az Isten országáról. Néhányat hallunk majd, de mindet nem is lehet elmondani hat estén keresztül.

Sok-sok ige van, amely úgy kezdődik: „hasonlatos a mennyek országa...” Olyan sok áldott üzenet fog hangzani, hogy ma csak néhány kérdésre keressük a választ. Legyen a ma estének a címe ez: Mit kell tudnunk erről az országról? Mit jelent az Isten országa a Bibliában? A Biblia azt mondja, hogy az Ő uralmát jelenti az Isten országa. Az Ő uralmát jelenti –, ahol az Ő törvénye szerint élnek az emberek. Mert ha mi

egy országnak a polgárai vagyunk, akkor mi annak az országnak a törvényei szerint kell, hogy éljünk. Aki Magyarországon lakik, arra a magyar törvények az irányadók. Aki meg más országban lakik, annak azon országnak a törvényei az irányadók, ahol lakik. A szerint kéri számon. A szerint kell élnie vagy a szerint ítélik el, ha valamit elkövetett.

Isten országa azt jelenti: az Úr uralkodik. Nemcsak úgy általánosan az egész világ felett, hanem az Úr uralkodik az Ő népe, az Ő megváltott népe fölött. Isten országa ott van – egy gyerek így mondta valamikor nagyon aranyosan –, ahol Ő a „főnök”. Ahol Jézus Krisztus a főnök. Ahol nem a férj uralkodik és játszik kiskirályosdit. Ahol nem a feleség viseli a kalapot vagy hordja a nadrágot. Ahol nem a gyerek parancsol mindenkinek és rángatja az egész családot, hanem ahol Jézus Krisztus az Úr és Király. Ahol Őt királlyá koronázták. Ahol Jézus Krisztus trónja van, és ahol az Ő törvényei az irányadók. Ahol kíváncsiak arra, hogy mik ennek az országnak a törvényei. Mert a törvény nem ismerése nem mentesít bennünket a törvény alól. Nem mondhatja senki: én kérem, az adójogszabályokat nem ismerem! Attól még számon fogják kérni, hogy miért nem úgy adózott, ahogy kell.

Ennek az országnak vannak törvényei. Emlékeztek rá, hogy a zsoltáros már az 1. Zsoltárban hogyan szól: ezekről a törvényekről akar gondolkodni éjjel és nappal. A 119. Zsoltárban többször írja a zsoltáríró: a Te törvényed nekem a mécses, a világosság, az irányadó, az útmutató. Én ahhoz szabom magam, nekem az az irányadó. Majd hogy mondja János apostol később? Aki az Istent szereti, annak számára ez a törvény nem nehéz, hanem ezek a törvényszerűségek a szabadságot és az életet jelentik.

Emlékeznek a testvérek, akik voltak Sátoraljaújhelyen a csendeshéten, hogy ott hoztam egy példát, amit nem is én találtam ki, hanem egy nagyon jó dogmatikus professzor. Úgy hívták, hogy Sebestyén Jenő. Ő írta le a könyvében, hogy ez olyan, mint mikor a vonat megy a sínen. Ez egy törvényszerűség, hogy a vonat csak a sínen tud menni. A vonat ugyan kötve van a sínhez, de neki ez a szabadsága, mert csak így tud közlekedni. Hogyha letennénk a talpfára a vonatot, vagy ha kisiklik, akkor megáll. Kötve van két sínhez, de neki ez a szabadsága.

Az embernek Isten törvényeket adott, amelyek neki a szabadságot és az életet jelentik. Majd elhangzik ezen a héten, hogy akik az Isten országának a polgárai, azok vallják, hogy számukra az Isten törvényei az irányadók. Nem az, hogy mit csinál a világ. Nem az, hogy hogyan szokás. Nem az, hogy mit szólnak hozzá majd, hanem az, hogy mit mond az Úr!

Hogy kezdtük az evangélizációs hetet, melyik énekkel? „Szólj, szólj hozzám Uram...” Ezt adta Isten a szívembe, hogy ezt énekeljük, hiszen olyan sok versében van ez: Uram, szólj, mert különben nem tudom, hogy mit akarsz; hogy vezetsz, hogy mit tegyek!

Az Isten országában, testvérek, aki az Úr előtt magát megalázva azt mondja: igen, Uram, ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te! Amíg ezt el nem mondom, addig te nem vagy benne az Isten országában. Az evangélizációs hét azért van, mert ez egy evangélium, ez egy örömmüzenet, hogy nekünk az Isten országába be lehet kerülni.

Valaki elmondta annak idején – még a régi rendszerben –, hogy mennyire szeretett volna külföldre menni, de nem kapott útlevelet. Mert, hát politikailag megbízhatatlan. Meg féltették is, hogy talán még valamilyen titkot kivisz. Akkor ezt egy-

MIT KELL TUDNUNK ISTEN ORSZÁGÁRÓL?

szerűen elintézte az államhatalom, mert nem kapott útlevelet. Nem mehet abba az országba.

Milyen nagy örömhír, hogy az Isten országa közel jött. Mivel mi az Isten országáig nem jutnánk el soha, ezért lejött hozzánk az Isten országa. Jézus azt mondta: itt van az Isten országa köztetek. Itt vagyok Én. Itt van ennek az országnak az uralkodója. Kedves testvérek, ennek a hétnek az Isten országa az üzenete. Hogy mi is az Isten országa vagy mennyek országa? Kétféleképpen is említi a Szentírás:

1. Azért „Isten országa”, mert Istentől, mint legfőbb hatalomtól való függését hangsúlyozza.

2. Amikor pedig a Biblia arról beszél, hogy „mennyek országa”, akkor ennek az országnak a mennyei természetét akarja kiemelni, hogy ne földi elképzelésünk legyen róla.

Az ígét azért olvastam, mert egy olyan írástudónak mondja ezt Jézus: „nem messze vagy az Isten országától” - aki sok mindent tudott, sok mindent értett és jól felelt neki. Mégis azt mondja neki Jézus: „nem messze vagy az Isten országától”.

Ennek a mai estének legyen az a következő kérdése, testvérek: te, ma este, most hol vagy lelkileg? Mert ha ennek az írástudónak azt mondja Jézus, hogy „nem messze vagy”, akkor ez egy megállapítás, hogy hol vagy most. Adja az Úr, hogy ezen a héten szembesüljünk azzal, hogy most lelkileg hol tartunk! Bizonyára van, aki azt mondja: sehol. Nagyon jó, ha ezt őszintén el tudja mondani az Úrnak: Uram, sehol. Nagyon jó, ha valaki azt mondja: megfáradva, elcsüggedve, csalódva, kétségek között vívódva.

Hadd legyen ennek a hétnek a kérdése, hogy: hol vagy most lelkileg? Az ige arról szól, testvérek, hogy valaki nagyon pontosan tudja, hol vagyunk lelkileg, ha mi nem is. Hogyha mi nem tudjuk, mi a bajunk, és elmegyünk az orvoshoz, ő fogja tudni. Azért megyünk hozzá.

Amikor Jézus azt mondja valakiről: „nem messze vagy az Isten országától”, akkor, testvérek, Ő tudja, hogy mi hol vagyunk. Nem kell magunkat áztatni, hogy én benne vagyok az Isten országában, mert azt majd Jézus dönti el. Azt Jézus tudja igazán, hogy hol vagyunk most lelkileg, mert valakinek a szemei – a Jelenések könyve szerint –, olyanok, mint a tűzláng. Vagy, ahogy az énekben énekeljük: „Te előled elrejtene semmit sem lehet, látja lelked minden bűnöm, melynek átka sújt.” Ezért kéri az énekíró: „Vedd le rólam, ó, Úr Isten, vedd le ezt a súlyt!” Mert valaki pontosan tudja, kedves testvérem, hogy hol vagy. Azt mondja Jézus: „nem messze vagy az Isten országától”.

Nézzük meg testvérek, hogy mit mond a Biblia az Isten országa tekintetében; hol lehet az ember?

Vannak hitetlen, ateista, istentagadó barátaink, vagy esetleg családtagjaink, szomszédjaink, munkatársaink, akiről azt mondjuk, hogy nagyon messze vannak az Isten országától. Aztán vannak vallásosok, akik közelebb vannak Isten országához. Úgy gondoljuk, hogy a vallásos ember, aki templomba jár, az már közelebb van az Isten országához.

A Biblia valójában csak két helyet tud, hogy az ember hol lehet. Mi ez a két hely? Az Isten országán belül vagy kívül. Nincs más lehetőség. Vagy belül, vagy kívül. Aki kívül van, az teljesen mindegy, hogy közel van, vagy messze van. Mert vagy belül van, vagy kívül.

Emlékeztek, amikor szó volt a magvető példázatáról? A Biblia azt mondja: van négyféle talaj, ahova hullhat a mag. De tulajdonképpen csak kétféle talaj van: az egyik,

amelyik terem; a másik, amelyik nem terem. Háromról elmondja az Úr Jézus Krisztus: ez sem teremtett. Az teljesen mindegy, hogy miért nem terem, a végeredmény ugyanaz: nem teremtett. Az sem, amelyiket elkaptak a madarak; az sem, amelyik kikelt, hozott egy kis hajtást, aztán elszáradt. A végeredmény tekintetében csak kétféle talaj van: az egyik az, amelyik terem, a másik az, amelyik nem terem. Amelyik terem, ott van több lehetőség: harminc, hatvan vagy száz annyit, de terem. Mert a hit tekintetében nincs különbség. A kicsiny hit is hit, de a nagyobb még jobb. Akinek nincs hite, teljesen mindegy, hogy milyen hite nincs. Vagy van élő, igaz hit, vagy nincs.

A Biblia nagyon egyértelműen fogalmaz, testvérek. Ezért az evangélizáció tulajdonképpen egy állapotfelmérés. Egy évenkénti lelki, nagy, általános kivizsgálás. Ezért tartjuk meg minden évben. Pedig, jaj, de kevesen tartják, mert úgy gondolják, erre már nincs szükség. Hogyne lenne szükség? Egy állapotfelmérés, amikor oda állunk az Úr elé: vizsgálj meg Uram és nézd meg, „ha van én nálam a hamisságnak valami útja!”

Mi mindent megtesz az ember az egészségéért! Lelki egészséged tekintetében ez a hét azért adatott, hogy halld meg a hívást: Jézusodét! Halld meg azt, aki megmondja, hogy mi a te bajod! Halld meg azt, aki megmondja, így mint ennek az írástudónak – nincs ebben semmi szeretetlenség, testvérek –, „nem messze vagy az Isten országától!” Ez nem egy ledorongolás. Ez egy kedves figyelmeztetés, egy drága megállapítás. Ez már maga egy örömhír, hogy Jézus foglalkozik velünk.

Ezen a héten Ő foglalkozik velünk. Nem úgy, ahogy mások; nem futólag. Testvér, Jézus úgy foglalkozik veled, hogy Neki van ideje rád. Ő nem kapkod. Ő nagyon alapos, nagyon precíz. Ő mindenre odafigyel és nagyon pontos diagnózist állít fel: „nem messze vagy az Isten országától”.

Ez már maga egy nagy örömhír. Tudniillik ebben az igében, amikor Jézus az Isten országáról beszél, arról egy embernek beszél. Amikor a hasonlatokat mondja Jézus, hogy: „hasonló az Isten országa...”, akkor a tanítványoknak, meg a tömegnek mondja. Azoknak, akik hallgatják Őt. Nekem ez volt az üzenet. Milyen csoda, hogy az Isten országa nem egy elvont fogalom! Nem egy teológiai megállapítás, hanem egy olyan fogalom, egy olyan lehetőség, egy olyan hely, amellyel az ember kapcsolatba kerülhet.

Amikor Jézus az Isten országáról beszél, akkor összekapcsolja az emberrel. Az Isten országa egy olyan hely, amiben te benne lehetsz, ami neked készítettett. Hogy mondja Jézus a Máté 25-ben? „Jertek, én Atyámnak áldottai, és örököljétek az országot, amely számotokra készítettett.”

Ugye, hogy az Isten országa egy olyan állapot és egy olyan hely, ami nekünk van elkészítve, és ahová Jézus Krisztus ezen a héten hív bennünket? Éppen ezért, testvérek, legyen nagy kérdés ma: hol vagy Isten országa tekintetében? Egészen bizonyosan tudod-e, hogy én benne vagyok az Isten országában, vagy pedig azt mondod, hogy nem tudom, hol vagyok? Vagy, „nem messze vagy az Isten országától...”

Aztán, a következő üzenete volt számomra ennek az igének, hogy „nem messze vagy az Isten országától” – és itt hadd utaljak a történet elejére egy kicsit, hiszen ezt egy írástudónak mondja Jézus. Aki Jézussal beszél, az nem a sadduceusok közé tartozik és nem a farizeusokhoz. Ez egy harmadik vallási csoport. Ő nem azért kérdi Jézust, mert kísérti Őt, vagy meg akarja fogni. Ő nem rosszindulatúan kérdezi Jézust: melyik a legnagyobb parancsolat minden parancsolat közül? Azt mondja, amikor Jézus válaszol neki: „Jól van, Mester, igazán mondá, hogy egy Isten van, és nincsen kívülé más, és szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből... Jézus pedig

MIT KELL TUDNUNK ISTEN ORSZÁGÁRÓL?

látván, hogy bölcsen felelt, mondta, hogy „nem messze vagy az Isten országától.” Mert bölcsen felelt, tudta az írást.

Testvérek, én azt az üzenetet kaptam ebből az igéből, hogy a vallással el lehet jutni az Isten országának kapujáig, de a kapu maga Jézus Krisztus. A vallás arra jó csak, hogy elvisz az Isten országának kapujáig, de tovább nem tud vinni. Ezt azért mondom, mert sokakkal találkozom, akik elmondják: én ilyen vallású vagyok, én olyan vallású vagyok. A vallás csak arra jó, hogy elvigyen, közelebb vigyen Isten országához, de nem fog bevinni. Mert Jézus Krisztus azt mondja: „én vagyok az ajtó”. Én vagyok az ajtó: rajtam keresztül lehet bemenni.

Ha jobban belenézünk ebbe az igébe, akkor meglátjuk, hogy ez az írástudó azért kérdez valamit Jézustól, mert tulajdonképpen nem ő akar Jézushoz csatlakozni, hanem azt akarja, hogy Jézus csatlakozzon hozzá. Bocsánat a kifejezésért, azért „teszteli” Jézust, hogy bevehetik-e a csapatba? Az ő kasztjukba, az ő rendjükbe, az ő zárt közösségükbe bevehetik-e ezt a Jézust? Tud-e eleget ahhoz az Ószövetségből, a törvényből, hogy bevegyük Őt a mi közösségünkbe, és jöhet-e velünk? De itt nem az a kérdés, drága testvérek, hogy Jézus jöhet-e velünk, hanem az, hogy én megyek-e Vele.

Én nagyon szeretem azt az éneket, hogy „Velem vándorol utamon Jézus”, sokszor énekeljük is, de az a kérdés, hogy te követed-e Jézust? Az nagyon szép, hogy velem jön Jézus, de itt az a nagyobb kérdés, hogy te, meg én megyünk-e utána? Mert Jézus a tanítványoktól nem azt kérte: hadd menjek veletek, hanem odaállt melléjük, amikor a halászhálót mosták, és azt mondta: kövess engem! Jézus nem azt kérte: engedjétek már meg, hogy én is ideálljak most hálót mosni, és aztán amit csináltok, majd én is csinálom veletek! Ugye, bejöhettek a csapatba? Hanem azt kérte: ti kövessetek engem! Ez az írástudó azt akarja, hogy legyen Jézus ott, a csapatban, és nem azt, hogy: mi mindent elhagyunk és követünk Téged. Követjük Isten országának a királyát, vezérét, az Ő parancsát.

Ebben az igében, testvérek, nem az a kérdés, hogy melyik a nagy parancs, hanem ennek az igének a fontosabb kérdése az, hogy ki a király, aki parancsol?

Úgy szeretem Dávidnak a 110. zsoltárát, amikor Dávid az ő királyáról énekel. A Márk evangéliuma, az Apostolok cselekedetei is hozza, és még több helyen olvassuk az igében, mikor azt mondja a 110. zsoltárban Dávid: „Monda az Úr az én uramnak”, és hogy lehetne fia, amikor ott Dávid Urának nevezi. A király, Dávid, azt mondja, hogy van felettem egy király. Itt van egy ország, amit Isten rám bízott, de van egy ország, ahová engem is kegyelemből elvitt. Azt mondja: „Monda az Úr az én uramnak.” Dávid urának nevezi Jézus Krisztust.

Nem az a kérdés, hogy mennyi igét ismersz, hanem az a kérdés: felismerted-e Jézus Krisztusban a királyt? Felismerted-e a töviskoronás királyt? Hulltál-e előtte térdre úgy, mint Tamás: „én Uram, és én Istenem?” Aki még előtte egy héttel mondta: „semmiképpen el nem hiszem”. Majd ha látom, majd ha megfogom. Amikor Jézus azt mondja: gyere, akkor tedd meg! Akkor térdre hullva azt mondja: „én Uram, és én Istenem”. Tamásnak ott ragyogott fel ennek az országnak a királya, és ismerte el Urának.

Testvérek, a mennyei Jelenések könyvében olvassuk, hogy a vének leteszik a koronáikat, azért mert ott ragyog előttük a király, aki töviskoronát hordott. Ők leteszik a koronáikat előtte, és azt mondják: „méltó a Bárány”. Méltó a dicső Király, aki király létére eljött ide, erre a földre: szegénységbe, gyalázatba, kínra, halálra, de fel lehet benne ismerni a Királyt, az Üdvözítőt. Te felismered-e a Királyt?

Aztán, a következő kérdése hadd legyen a ma estének az, hogy: mit tett Jézus, amikor eljött erre a földre? Így fogalmaztam meg, és így szeretném nektek átadni: kinyitotta az Isten országának kapuját. Milyen nagyszerű evangélium! Milyen drága örömhír, hogy ezt a kaput kinyitotta, pedig úgy be volt már rozsdásodva. Évszázadok alatt rozsdásodott ez a kapu. Egyszer csak jött valaki a mennyből, és azt mondta: majd én kinyitom ezt a kaput. Nem lehetett máshogy kinyitni, csak vérrel. Nem a sarokvasakat kellett megolajozni, hanem vérrel lehetett kinyitni. Szövetség vérével lehetett megnyitni ezt a kaput.

Egyik karácsonyi énekünkben zengjük: „Ma paradicsom kapuját ismét megnyitotta, Kérub nem állja ajtaját, ezért minden áldja.” Áldottad-e ezért az Urat valamikor, testvérem? Kinyitotta az Isten országának kapuját a mi számunkra. Mi csak ott zörgetnénk legfeljebb, hogy bocsáss be, de ha nem nyitja ki Jézus, akkor esélyünk sem lenne bekerülni az Isten országába. Kinyitotta a kaput, és ezen a héten, testvérek, hívogat az Isten országába.

Itt áll az Úr Jézus, és hívogat az Isten országába. Megmondja, hogy hol vagy, de azért, mert menteni akar. Megmondja, hogy hol vagy, mert fel akar rázni. Megmondja, hogy hol vagy az Isten országa tekintetében, mert fel akar ébreszteni.

Tudjátok, hogy az Atya mire hatalmazta fel Jézust, amikor eljött erre a földre? Felhatalmazta az Atya, hogy ennek az országnak Ő legyen az Ura. Jézus Krisztus maga mondja az igében: adott Neki országot az Atya. Felhatalmazta az Atya arra, hogy ennek az országnak a lakóit gyűjtse egybe.

Reménység szerint, ennek kell történnie most is, itt Budapesten, meg amikor az ige szól, hogy ennek az országnak a lakóit gyűjtse egybe, hívja egybe. Ez a nép siet is majd a sereggyűjtés napján, mert meghallja az ígét. Mert meghallja a szót, és el fog indulni könnyek között, bűneit meglátva és felismerve. A felragyogó kegyelemben, gyönyörködve fog indulni ez a nép. Nem fog számítani az, hogy én honnan jöttem, meg mi volt, meg mit tanultam... Sutba dob, kárba veszni hagy mindent, ami eddig csak közelebb hozta az Isten országához.

Aztán, felhatalmazta harmadszor az Atya arra, hogy ennek az országnak a lakóit megőrizze. Mert ennek az országnak a lakói közül senki nem veszhet el. Senki nem kerülhet majd a kapun kívülre, aki egyszer már bement a kapun.

A negyedik, amire az Atya elrendelte Krisztust, hogy egyszer majd „átadja az országot az Istennek és Atyának.” Az a vég, amikor mindenkit begyűjtött. Akkor „átadja az országot az Istennek és Atyának” – írja Pál apostol az 1. Korinthusi levél 15. fejezetében. Jézus Krisztus ezért egy szerető királya ennek az országnak, és boldog az, aki az Isten országának polgára. Boldog az, aki eszik kenyeret az Isten országában. Boldog az, aki testvéreket talál az Isten országában, mert a megváltottak ott vannak.

Éppen ezért, testvérek, Jézus Krisztus beszél velünk ezen a héten. Ki a király a te életedben? Ki uralkodik a te házádban? Kinek a törvénye érvényesül a mindennapjaidban? Kinek az akarata szerint jársz és élsz?

Ezért most meghalljuk, hogy mit tanít Jézus. Ne figyelj te másra, testvér! Ne érdekeljen téged más, hogy ki, mit tanít, csak az, hogy mit tanít Jézus! De úgy, ahogy az énekben énekeltük az elején: „A lelkem megfeszül, s a hallásban segít.”

Ezen a héten megfeszül-e így a lelked? Ilyen feszülten figyeled: „szólj Uram, mert hallja a te szolgád”, hogy mit mond ennek az országnak a királya erről az országról?

Befejezésül, testvérek, még hadd mondjam el, hogy Jézus Krisztus miért beszélt olyan sokat erről az országról? Miért mond olyan sok hasonlatot erről az országról?

MIT KELL TUDNUNK ISTEN ORSZÁGÁRÓL?

Azért, hogy a te szívedben vágyat ébresszen: de jó lenne ennek az országnak polgára lenni! De jó lenne ebbe az országba tartozni! Hogyan lehet oda tartozni? Úgy, hogy Jézus bevisz ebbe az országba.

Pál apostol, amikor bekerül az Isten országába, majd később, amikor a Kolossébelieknek ír levelet, boldogan mondja, hogy „átvitt az Ő szerelmes Fiának országába”. Mert mi máshogy nem jutunk be az Isten országába. Nincs az az igyekezet, nincs az a bibliai tudás, nincs az a vallásos cselekmény, amivel te bejutsz az Isten országába. De Jézus bevisz. Arra se lenne erőnk, meg képességünk, hogy mi átlépjük az ajtót. Jézus felemel, karjába vesz, és bevisz ebbe az országba. Ne rugódozz el-lene! „Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek” szíveteket! Mert egyszer ez a nyitott ajtó be fog zárulni.

A Bibliának van egy ilyen üzenete is, és hadd említsem meg a végén, hogy any-nyi sok kegyelmi idő után, egyszer ez az ajtó majd megint be fog zárulni. Amikor nem lehet már jönni az Isten országába, mert itt van az ítéletnek a napja, amikor Jézus Krisztus visszajön.

„Ma még lehet, ma még szabad.” Nyitva az ajtó. „Lépj a megnyílt üdvajton át” – mondja egy kedves Halleluja ének. Mikor teszed? Merd ma még! Engedd, hogy Jé-zus karjába vegyen és bevigyen az Ő országába!

Ámen.

Imádkozzunk!

Szenvedéssel, kinnal, vérrel szerzett, drága országodért áldunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy így szerezted meg nekünk a lehetőséget, hogy mi bekerüljünk ebbe az országba, és csodálkozhassunk egy örök életen keresztül annak szépségében és gyönyörűségében.

Kérünk Téged, adj nekünk halló fület, értő szívet, engedelmes lelket, hogy ne ellenkezzünk, hanem boldogan menjünk eléd, Urunk, aki eljöttél értünk ide: a kín-ra, a halálra, a gyötremre, a Golgotára és életedet adtad értünk!

Kérünk, hirdettesd igédet egész héten, és adj nekünk vágyat, mi meg feszülten figyeljünk, hogy mit mondasz nekünk!

Ámen.

287,1-4 ének

1. Járuljunk mi az Istennek szent Fiához, A mi idvezítő Urunk Jézus Krisztus-hoz, Mint kegyes és hatalmas szabadítónkhoz, Testi-lelki nyavalyánkban Csak egy vigasztalónkhoz.

2. Ó irgalmas Megváltó Fiú Úr Isten, Ki országolsz szent Atyáddal földön és mennyen, Tehozzád esedezünk könyörgésünkben: Segítséggül légy minékünk Mosta-ni szükségünkben!

3. Sok szüKségink jóllehet vannak minékünk, De most néked kiváltképpen ezen könyörgünk: Szentlelked erőssége légyen mivelünk, Hogy az igaz tudományban Épü-letet vehessünk!

4. Mi elménknek homályát távoztassad el, Ajándékozz engede1mes szivvel, lé-lekkel, Hogy a te szent igédet vegyük jó kedvvel, Tanulhassuk és éltünkben Kövessük nagy örömmel.